

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená dne X
státní příslušnost Ruská federace
zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2025, č. j. MV-178325-6/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2025, č. j. MV-178325-6/SO-2024. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobkyně podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 10. 2024, č. j. OAM-9067-18/TP-2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že jej zamítla. Prvostupňové rozhodnutí zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

podle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Žalobní body

2. Žalobkyně uvedla, že pobývala v České republice (dále jen „ČR“) jako rodinný příslušník občana ČR. Dne 29. 8. 2023 požádala o ukončení tohoto pobytu a zároveň podala žádost o zaměstnaneckou kartu, kterou si převzala 19. 1. 2024. Dne 26. 2. 2024 oznámila změnu zaměstnavatele, avšak správní orgán jí nevyhověl. Následně dne 29. 2. 2024 požádala o trvalý pobyt podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to v době platnosti zaměstnanecké karty.
3. Žalobkyně doložila pracovní smlouvu se zaměstnavatelem L. w. s.r.o. s nástupem od 1. 4. 2024, dohodu o skončení pracovního poměru s předchozím zaměstnavatelem a výplatní pásky za období 05–12/2023. Po výzvách správního orgánu k doložení finančního zajištění uvedla, že od 27. 3. 2024 podniká jako osoba samostatně výdělečně činná (dále též „OSVČ“). Dne 16. 9. 2024 předložila faktury, výpis z účtu, pokladniční doklady a přehled zaplaceného pojistného, z nichž podle ní vyplývá čistý příjem 28 730 Kč.
4. Žalobkyně namítla, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a jejich rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, čímž porušily § 3, § 36 odst. 1 a § 52 správního řádu. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251, č. 1383/2007 Sb. NSS, podle něhož prokázala své finanční prostředky. Dále poukázala na to, že správní orgány jsou vázány ustálenou správní praxí, pokud existuje, a nemohou se od ní libovolně odchýlit. Tento princip vyplývá z § 2 odst. 4 správního řádu a byl potvrzen rozšířeným senátem v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS.
5. Žalobkyně namítla, že ačkoliv žalovaná odkázala na způsob prokazování příjmů začínajícího podnikatele, § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jasně stanoví, že za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu se považuje pravidelný a dostatečný měsíční příjem. Ten lze doložit např. potvrzením zaměstnavatele nebo rozhodnutím o dani z příjmů. Žalobkyně tvrdí, že předložené doklady tyto požadavky naplňují. Žalobkyně namítla, že v době prokazování příjmu nebylo možné doložit daňové přiznání za poslední zdaňovací období, protože to ještě neuplynulo. Výklad správního orgánu, který požaduje účetní uzávěrku, považuje za nepřiléhavý, neboť ta není dokladem pro finanční úřad. Podle žalobkyně mají stejnou vypovídací hodnotu faktury a výpisy z účtu. Dále uvedla, že minimální zálohy na sociální pojištění nejsou důkazem o skutečném příjmu. Tvrdí, že správní orgán vycházel z praxe bez opory v zákoně a že skutečný příjem lze doložit až podáním daňového přiznání a přehledu OSVČ, z nichž je následně vydán platební výměr. Zpochybnění dokladů správním orgánem považuje za nedůvodné, neboť zákon o pobytu cizinců otázku pravosti dokladů neupravuje.
6. Žalobkyně namítala, že žalovaná se zaměřila na zánik její zaměstnanecké karty, ke kterému došlo po ukončení pracovního poměru a podání neakceptovaného Oznámení o změně zaměstnavatele. Z rozhodnutí žalované vyplývá, že považuje její pobyt v době rozhodování o žádosti o trvalý pobyt za neoprávněný. Žalobkyně také namítala, že zánik zaměstnanecké karty ovlivnil její situaci a souvisí s počátkem jejího podnikání jako osoby samostatně výdělečně činné.
7. Žalobkyně namítá, že žalovaná zhojila tuto příčinnou souvislost a posouzení pravidelného příjmu tím, že konstatoval, že není předmětem stávajícího správního řízení. K tomuto žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

20/2008-73, podle kterého „je nutno především zdůraznit, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného“. Podle názoru žalobkyně lze závěr o nesplnění podmínek použít i pro navazující pobytová oprávnění, protože žádost o trvalý pobyt je pokračováním dlouhodobého pobytu a integrace cizince. Žalobkyně předložila své příjmy při podání žádosti, ale kvůli sdělení o nesplnění podmínek došlo ke ztrátě pobytového oprávnění. Žalobkyně se domnívá, že tento aspekt je součástí celkového správního řízení.

8. Žalovaná tvrdí, že žalobkyně nesplnila podmínky podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, ale toto ustanovení na její případ nedopadá. Držitel zaměstnanecké karty musí oznámit změnu zaměstnavatele ministerstvu nejméně 30 dnů předem a může změnit zaměstnavatele nejdříve po 6 měsících od vydání karty, s výjimkami uvedenými v zákoníku práce. Držitel karty nemůže změnit zaměstnavatele, pokud je budoucím zaměstnavatelem agentura práce, nebo pokud přicestoval na základě vládou schváleného programu, s výjimkami stanovenými tímto programem. Změnu zaměstnavatele nelze oznámit po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1 téhož zákona.
9. V této souvislosti odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je pro správní orgán závazný. Dle uvedeného rozsudku musí být řízení o změně zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty vedeno v souladu se základními zásadami správního řádu, zejména s důrazem na veřejný zájem, rovnost při rozhodování podobných případů, poučovací zásadu a zásadu součinnosti. I když se při řízení o změně zaměstnavatele postupuje podle zákona o pobytu cizinců, použijí se také některá ustanovení správního řádu. § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců upravuje účinky nesplnění podmínek, ale neobsahuje podrobnou procesní úpravu, takže správní řád se použije subsidiárně. Sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců může mít závažné právní následky, které mohou ovlivnit práva držitele zaměstnanecké karty. Toto sdělení určuje, zda cizinec může pobývat na území a vykonávat zaměstnání na oznámené pozici, nebo zda se na oznámení hledí, jako by nebylo učiněno, což může vést k zániku platnosti zaměstnanecké karty. Žalobkyně namítá, že právě výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu jsou podstatné i v projednávané věci. Žalobkyně namítá, že je přesvědčena, že veřejný zájem na zachování zákonnosti je prioritním cílem činnosti státních orgánů, které zákony netvoří pouze aplikují.
10. V uvedeném případě žalovaná postupovala v rozporu se zásadou vyšetřovací definovanou v ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně namítá, že žalovaná zohlednila pouze okolnosti v její neprospěch a další ignorovala. Žalovaná spojila otázku ochrany veřejného zájmu s přiměřeností rozhodnutí, odkazujíc na zákon č. 175/2022 Sb. a zahraničně-politický zájem ČR ohledně státních příslušníků Ruska a Běloruska. Žalobkyně zdůrazňuje, že dlouhodobě žije a pracuje v ČR, nesouhlasí s politikou svého domovského státu a je pacifistka. Žalovaná se přiměřeností rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zabývala jen okrajově. Čl. 19 odst. 2 a čl. 2 odst. 1 Listiny základních práv EU chrání právo na život a zásadu nenavrácení. I když rozhodnutí neukládá povinnost opustit ČR, má podobné důsledky.

III. Vyjádření žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

11. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se dostatečně podrobně vyjádřila a v tomto vyjádření neshledává potřebu změny. Jelikož žalobkyně v žalobních bodech uplatnila téměř stejné námitky jako v odvolání, odkázala žalovaná pro stručnost na část III. rozhodnutí. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

IV. Obsah správního spisu

12. Žalobkyně podala dne 29. 2. 2024 žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR podle ust. § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně k žádosti přiložila pracovní smlouvu uzavřenou mezi ní a L. W. s.r.o. ze dne 15. 2. 2024 s datem nástupu do práce dne 1. 4. 2024. Dle této smlouvy měla být mzda zaměstnance (žalobkyně) 21 500 Kč. Žalobkyně dále přiložila dohodu o skončení pracovního poměru, uzavřenou mezi ní a zaměstnavatelem S. p. s.r.o. ze dne 3. 10. 2023. Žalobkyně ke své žádosti dále přiložila výplatní lístky za měsíce květen, červen, červenec, srpen, září, říjen, listopad a prosinec 2023, ze kterých vyplývá čistý měsíční příjem žalobkyně ve výši 13 557 Kč. Přílohou byla také žádost o opatření smlouvy o ubytování z jiného spisu, osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území ČR.
13. Dále je součástí spisového materiálu výzva správního orgánu I. stupně k odstranění vad žádosti, konkrétně k doplnění dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.
14. V dodatku doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 23. 4. 2024 tehdejší právní zástupkyně žalobkyně uvedla, že při podání žádosti žalobkyně předložila pracovní smlouvu uzavřenou dne 15. 2. 2024 se společností L. W. s.r.o. Současně doložila příjmy z předchozího zaměstnaneckého poměru u společnosti S. p. s.r.o., kde byla v zaměstnaneckém poměru do 31. 1. 2024. Žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k přechodnému pobytu. Dne 29. 8. 2023 požádala o ukončení přechodného pobytu a zároveň požádala o vydání zaměstnanecké karty. Této žádosti bylo vyhověno ke dni 19. 1. 2024, kdy si převzala zaměstnaneckou kartu. Dne 26. 2. 2024 obdržel správní orgán oznámení o změně zaměstnavatele, kterému následně sdělením o nesplnění podmínek nevyhověl. Žalobkyně byla zaměstnána u společnosti S. p. s.r.o. na základě pracovní smlouvy uzavřené dne 26. 4. 2023, s nástupem do práce dne 5. 5. 2023, přičemž pracovní poměr trval cca 9 měsíců. S ohledem na skutečnost, že posledním dnem zaměstnání, ke kterému byla oprávněna, byl den 31. 1. 2024, následně požádala o vydání živnostenského oprávnění. Oprávnění provozovat živnost jí vzniklo ke dni 27. 3. 2024 s platností do 8. 1. 2026 a příjmy jí plynou z této činnosti.
15. Správní orgán I. stupně dne 1. 7. 2024 opětovně vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti. V této výzvě byla žalobkyně poučena o tom, že její povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty zaniklo dne 31. 3. 2024 v souladu s ustanovením § 63 zákona o pobytu cizinců a v současné době tedy nemá zákonným způsobem upraven pobyt na území ČR. Správní orgán prvního stupně žalobkyni vyzval, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení této výzvy doložila doklad o příjmu tak, aby z něj byla patrná a prokazatelná výše příjmu, jeho stálost a pravidelnost, tj. aby bylo zřejmé, že deklarovaného příjmu bude tato dosahovat i v budoucnu. Správní orgán I. stupně v uvedené výzvě žalobkyni poučil, jakým způsobem má nedostatky žádosti odstranit za současného poučení, že pokud vady žádosti nebudou v určené lhůtě odstraněny, bude žádost zamítnuta. Výzva byla žalobkyni doručena dne 2. 7. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

16. Dne 3. 7. 2024 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno další vyjádření žalobkyně, ve kterém opět rekapituluje průběh správního řízení a svou pobytovou historii na území. Za účelem prokázání pravidelného měsíčního příjmu žalobkyně k písemnému vyjádření doložila kopie vydaných faktur za období březen – květen 2024, výpis z bankovního účtu vedeného u České spořitelny, dále pak přehled pohledávek vystavený ke dni 24. 6. 2024 Pražskou správou sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“). Z předloženého bankovního výpisu podle názoru žalobkyně vyplývá, že celková měsíční částka příjmu činí 31 203 Kč, což je dostačující pro jednu posuzovanou osobu.
17. Dne 16. 9. 2024 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření, ve kterém žalobkyně uvádí, že po předešlém seznámení se spisovým materiálem doložila kopie vydaných faktur za období březen – květen 2024, výpis z bankovního účtu a přehled zaplacených záloh na PSSZ vydaný ke dni 24. 6. 2024. K uvedenému vyjádření byly doloženy následující doklady: přehled pohledávek vydaný PSSZ ke dni 28. 8. 2024, výpis z účtu potvrzující příchozí částky za vystavené faktury a faktury za měsíc srpen a září 2024. Dne 23. 9. 2024 byly totožné doklady doručeny prostřednictvím poštovní přepravy. Žalobkyně měla za to, že z doložených dokladů je možné vypočítat pravidelný průměrný měsíční příjem ($191\,638 - 19\,260 = 172\,378 : 6 = 28\,730$ Kč), přičemž takto doložený příjem je dostačující pro jednu posuzovanou osobu a současně je řádně prokázán.
18. Prvostupňovým rozhodnutím byla žádost žalobkyně zamítnuta dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyl předložen doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Správní orgán I. stupně konstatoval, že za celkovou částku, kterou byla žalobkyně povinna doložit jako její minimální úhrnný měsíční příjem, je třeba považovat částku 21 589 Kč. Žalobkyně ke své žádosti v den podání jako doklad doložila pracovní smlouvu uzavřenou dne 15. 2. 2024 zaměstnavatelem L. W. s.r.o. a dále doložila dohodu o skončení pracovního poměru ze dne 3. 10. 2023 u zaměstnavatele S. p. s.r.o. a výplatní lístky vystavené zaměstnavatelem S. p. s.r.o. za měsíce květen, červen, červenec, srpen, září, listopad a prosinec 2023. Správní orgán I. stupně žalobkyni vyzval k odstranění vad dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Žalobkyně doložila své písemné vyjádření, dle něhož žalobkyně s ohledem na sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele požádala o vydání živnostenského oprávnění, které jí vzniklo ke dni 27. 3. 2024 s platností do 8. 1. 2026. Správnímu orgánu I. stupně bylo z úřední činnosti známo, že žalobkyně požádala o vydání zaměstnanecké karty. Její žádosti bylo vyhověno a byla jí vydána zaměstnanecká karta s platností od 9. 1. 2024 do 8. 1. 2026. Dne 26. 2. 2024 podala oznámení o změně zaměstnavatele. Ke změně zaměstnavatele byla oprávněna až po 6 měsících, správní orgán I. stupně tudíž oznámení nevyhověl. Správní orgán I. stupně k dokladům doloženým k prokázání výše úhrnného měsíčního příjmu uvedl, že je tento příjem nedostatečný, neboť od tohoto příjmu nebyla odečtena 15 % daň. Zároveň konstatoval, že je tento příjem neakceptovatelný, neboť žalobkyně nemá na území ČR zákonným způsobem upraven pobyt. Z tohoto důvodu správní orgán I. stupně zaslal žalobkyni dne 1. 7. 2024 výzvu k odstranění vad žádosti. Správní orgán I. stupně dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2021, č. j. 10 Azs 81/2020-44, podle kterého judikatura správních soudů dovodila, že příjem získaný v rozporu s právními předpisy není možné považovat za příjem prokazující dostatečné finanční prostředky ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správnímu orgánu I. stupně bylo dne 16. 9. 2024 doručeno vyjádření a přehled pohledávek vydaný PSSZ ze dne 28. 8. 2024, výpis z účtu žalobkyně potvrzující příchozí částky za vystavené faktury a faktury za měsíc srpen a září. Správní orgán I. stupně uvedl, že z doložených faktur a výpisů z účtů vyplývá průměrný
- Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

čistý měsíční příjem ve výši 20 755 Kč. Tuto částku shledal nižší než součet částek životního minima a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení pro jednu osobu, kterou pro žalobkyni stanovil ve výši 21 589 Kč. Správní orgán I. stupně tedy konstatoval, že žalobkyně k žádosti o povolení k trvalému pobytu nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, jak je vymezen v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zopakoval, že žalobkyně nemá na území zákonným způsobem upravený pobyt. Poslední oprávnění k pobytu jí bylo ukončeno dne 31. 3. 2024 zánikem zaměstnanecké karty. Uvedl, že judikatura správních soudů dovodila, že příjem získaný v rozporu s právními předpisy není možné považovat za příjem prokazující dostatečné finanční prostředky ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dle § 5 zákona č. 455/1999 Sb., živnostenský zákon, ve znění pozdějších předpisů, zahraniční fyzická osoba, která hodlá na území ČR provozovat živnost a která má podle zvláštního zákona povinnost mít pro pobyt na území ČR povolení, musí k ohlášení živnosti a k žádosti o koncesi doložit doklad prokazující udělení víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu. Dokladem o příjmu může být pouze doklad o příjmech nabytých v souladu se zákony ČR.

19. Žalobkyně dne 24. 10. 2024 podala blanketní odvolání, které následně doplnila podáním ze dne 8. 12. 2024, kde zejména zrekapitulovala průběh správního řízení, uvedla, že je tvrdým odpůrcem ruského režimu, kvůli svému dlouhodobému pobytu na území Evropské unie je ohrožena ze strany ruských státních orgánů, může dojít k výsledkům a psychickým nátlakům.
20. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že správní orgán musí ověřit, zda má žadatel o trvalý pobyt dostatečný, stálý a pravidelný příjem dle zákona a evropské směrnice. Žalobkyně doložila faktury a výpisy z účtu, které však nelze považovat za důkaz o pravidelném příjmu, správní orgán I. stupně v tomto hodnocení pochybil. Žalovaná však zdůraznila, že pro věc je podstatné, že žalobkyně na území nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, neboť jí ke dni 31. 3. 2024 skončila platnost její zaměstnanecké karty. I když tedy správní orgán pochybil při hodnocení příjmů, rozhodnutí zůstává zákonné. Odvolací orgán může vady napravit, neboť z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011-105, nebo ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 Afs 17/2012-34). Odvolací správní orgán je oprávněn provést dílčí korekce odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i tehdy, jestliže podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítne a prvostupňové rozhodnutí potvrdí, protože usoudí, že přezkoumávané rozhodnutí je v souladu s právními předpisy a je též věcně správné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48). V této souvislosti žalovaná rovněž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73. Žalovaná tedy uzavřela, že doložené doklady o příjmu nelze akceptovat, neboť žalobkyně nedisponuje žádným pobytovým oprávněním.
21. Posouzení dopadu rozhodnutí na soukromý život pak nebylo v tomto řízení povinné (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30 a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 1. 2020, č. j. 30 A 185/2018-44). Žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně zásah do soukromého a rodinného života nenamítala a ani spolu s odvoláním neuvedla a neprokázala žádné konkrétní skutečnosti, které by vybočovaly z běžného obecného rámce a které měl správní orgán prvního stupně nebo žalovaná hodnotit. Žalovaná dále upozornila, že lustrací v informačním systému

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

cizinců bylo ze záznamu v SIS (Schengenský informační systém) zjištěno, že žalobkyně je vedena v SIS jako „státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení“. Žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2020., č. j. 3 A 202/2019-57, v němž soud konstatoval, že žalobce nekonkretizoval žádný zásah do svého rodinného či osobního života a nepředložil důkazy, které by takový zásah prokazovaly. Za těchto okolností nelze po správním orgánu požadovat, aby sám zjišťoval nebo domýšlel osobní poměry žalobce. Takový postup by byl v rozporu s právem na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Obecná tvrzení o vazbách v ČR nebyla nijak doložena.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Účastníci souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání, resp. žalobkyně se na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřila. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců *povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.*
24. Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo rozhodnutím o stanovení daně z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti za poslední zdaňovací období.*
25. Podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců *změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. Změnit zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty oprávněn nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty; to neplatí v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce, dohodou z těchto důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době a pokud cizinec tyto důvody současně s oznámením prokáže. Držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

dále není oprávněn změnit zaměstnavatele nebo nastoupit na pracovní pozici, bude-li budoucím zaměstnavatelem agentura práce. Držitel zaměstnanecké karty, který na území přicestoval na základě vládou schváleného programu, je oprávněn změnit zaměstnavatele nejdříve po uplynutí doby, na kterou byla tato zaměstnanecká karta vydána; to neplatí, pokud dřívější změnu zaměstnavatele umožňují podmínky vládou schváleného programu, na jehož základě držitel zaměstnanecké karty na území přicestoval. Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.

26. Pro správní orgány bylo při posouzení žádosti žalobkyně podstatné, že ke dni 31. 3. 2024 přišla o povolení k dlouhodobému pobytu (sp. zn. OAM-61038/ZM-2023), a to z důvodu zániku zaměstnanecké karty.
27. Žalobkyně převzala průkaz k povolení k pobytu (zaměstnaneckou kartu) dne 19. 1. 2024, její pracovní poměr u společnosti S. p. s.r.o. skončil dohodou ze dne 3. 10. 2023 ke dni 31. 1. 2024, následně dne 21. 3. 2024 oznámila správnímu orgánu změnu zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, do nového zaměstnání měla nastoupit dne 30. 4. 2024. Ministerstvo vnitra ve sdělení o nesplnění podmínek konstatovalo, že podmínky stanovené v § 42g odst. 7, 8 zákona o pobytu cizinců nebyly splněny, neboť žalobkyně byla oprávněna oznámit změnu zaměstnavatele až po šesti měsících ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty, pokud nesplňovala některou z dalších podmínek [rozházání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce, dohodou z týchž důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době].
28. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2024, č. j. MV-70686-4/SO-2024, kterým žalovaná rozhodla o odvolání žalobkyně proti sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 4. 2024, č. j. OAM-19478-7/ZM-2024, tak, že jej zamítla jako nepřipustné. Zdejší soud rozsudkem ze dne 23. 8. 2024, č. j. 19 A 34/2024-30, žalobu zamítl, Nejvyšší správní soud pak kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 28. 11. 2024, č. j. 4 Azs 186/2024-49.
29. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu.
30. Z nepřiliš jasně formulované žaloby soud dovozuje, že žalobkyně zpochybňuje zánik své zaměstnanecké karty, resp. má za to, že nebyla správně posouzena její oznámení o změně zaměstnavatele. Žalobkyně je stále přesvědčena, že na oznámení o změně zaměstnavatele v jejím případě nedopadal § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně, s ohledem na judikaturu o pojetí správního řízení před orgánem prvostupňovým i odvolacím jako jednoho celku, má zřejmě za to, že správní orgány měly snad opětovně posoudit její oznámení o změně zaměstnavatele a vyjít z platnosti zaměstnanecké karty.
31. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, podle kterého správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného, zcela jistě nelze vyložit tak, že v řízení o žádosti o trvalém pobytu je prostor pro posuzování oznámení o změně zaměstnavatele, o kterém již bylo správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnuto, a žalobkyně nebyla úspěšná s opravným prostředkem proti tomuto rozhodnutí, ani správní žalobou a kasační stížností. Žalobkyně svůj nesprávný postup, když proti sdělení o nesplnění podmínek nepodala správní žalobu, ale navzdory poučení pouze odvolání, které muselo být zamítnuto jako nepřípustné, nemůže napravovat v řízení o udělení trvalého pobytu.

32. Soud zároveň uvádí, že žalobkyně ve své žalobě neupřesňuje, z jakého důvodu má za to, že mělo být jejímu sdělení vyhověno, uvádí pouze, že se na ni ustanovení § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců nevztahuje. Žalobkyně však ve své žalobě neuvádí důvod, pro který by se uvedené ustanovení na ni nemělo vztahovat. Pouze z jejích předchozích podání (z odvolání a žaloby proti sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele) lze dovodit, že má zřejmě za to, že se na ni nevztahoval § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců z důvodu, že na pracovní pozici, na kterou jí byla vydána zaměstnanecká karta, byla zaměstnaná déle než 6 měsíců. Žalobkyně tak má za to, že se na ni nevztahuje podmínka podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, dle níž je držitel zaměstnanecké karty oprávněn změnit zaměstnavatele nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty, přestože se na ni nevztahuje některá ze zde uvedených výjimek, které umožňují změnu zaměstnavatele i dříve.
33. Soud uvádí, že jelikož žalobkyně neuvádí tyto důvody v samotné žalobě a ani jednoznačným způsobem neodkazuje na svá předchozí podání, z nichž by mohlo být zřejmé, z jakých důvodů se závěry správních orgánů nesouhlasí, soud nemůže tyto námitky dovozovat a domýšlet si je za žalobkyni. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 As 43/2005-79, shledal, že je zpravidla třeba, aby důvody kasační stížnosti jako jednu z jejích náležitostí, stěžovatel uvedl přímo v textu kasační stížnosti, neboť v opačném případě by hrozilo, že tyto důvody nebudou uvedeny dostatečně jednoznačně, určitě a srozumitelně. Pokud by však stěžovatel v kasační stížnosti odkázel na konkrétní, ve vztahu k jeho věci jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, kterou vyslovil v předchozím řízení soudním či správním, a pokud tato argumentace nevyžaduje pro účely kasační stížnosti žádné další konkretizace, modifikace či upřesnění, lze ji zásadně považovat za součást důvodů kasační stížnosti, jak je má na mysli § 106 odst. 1 s. ř. s. Soud má za to, že se obdobné požadavky lze klást i na jednoznačnost žalobních bodů, přičemž žalobkyně v dané věci neodkázala na konkrétní právní argumentaci, kterou vyslovila v předchozím řízení. Nepostačoval by ani obecný odkaz na odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36), přičemž žalobkyně ve své žalobě neuvedla ani ten.
34. Soud tak nevidí důvod pro to, aby se otázkou závěrů sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele podrobněji zabýval. Žalobkyni byla zaměstnanecká karta vydána dne 19. 1. 2024. Podle ustanovení § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců tak měla možnost změnit zaměstnavatele nejdříve dne 19. 7. 2024. Skutečnost zaměstnání cizince u zaměstnavatele po dobu delší než 6 měsíců není v ustanovení § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců uvedena jako jedna ze situací, kdy by bylo možné zaměstnavatele změnit i dříve, než 6 měsíců před vydáním zaměstnanecké karty. Žalobkyně tak dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců nemohla změnit zaměstnavatele ode dne 1. 4. 2024, na základě oznámení ze dne 26. 2. 2024. Soud nevidí žádný důvod, a žalobkyně žádný ve své žalobě ani neuvádí, pro výklad odlišný od jazykového výkladu uvedeného ustanovení. Zřejmý důvod pro odlišný výklad nevyplývá ani ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011 o jednotném postupu vyřizování žádosti o jednotné povolení k pobytu a práci na území

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě.

35. Žalobkyně ve své žalobě v návaznosti na námitku, že se na ni nevztahuje § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, zdlouhavě cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34 (body 17-19), přičemž následně uvádí, že má za to, že uvedené závěry Nejvyššího správního soudu jsou podstatné i v projednávané věci. Soud však má za to, že ani z této citace nelze dovodit, z jakých skutečností má žalobkyně za to, že se na její případ ustanovení § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců nevztahoval. Citovaný rozsudek se ani netýká otázky, zda existují i další situace, kdy by bylo možné zaměstnavatele změnit před uplynutím šesti měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty. Zásada součinnosti neměla žádný vliv na posouzení případu žalobkyně, soud tudíž tuto citaci neshledal relevantní pro přezkum závěrů žalované v rozhodnutí o žádosti žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu.
36. Soud s ohledem na nedostatečnosti žalobního bodu ohledně otázky, zda se na žalobkyni vztahovalo či nevztahovalo ustanovení § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, neshledal žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly závěr správních orgánů o tom, že platnost zaměstnanecké karty, a tudíž povolení k pobytu žalobkyně na území, skončilo dne 31. 3. 2024.
37. Dále žalobkyně namítala, že správní orgány nesprávně vyhodnotily, zda žalobkyní doloženými doklady mohla prokázat úhrnný měsíční příjem. V této souvislosti správní orgán I. stupně zohlednil žalobkyní doložené dokumenty, žalovaná však v napadeném rozhodnutí konstatovala, že správní orgán I. stupně tyto dokumenty nemohl uznat jako důkaz o úhrnném měsíčním příjmu žalobkyně. Oba správní orgány zároveň uzavřely, že se jedná o důkazy, které svědčí o podnikatelské činnosti žalobkyně v době, kdy žalobkyně nebyla oprávněna k pobytu na území, a tudíž se nejedná o příjem, k němuž by správní orgány mohly v řízení přihlídnout.
38. Soud konstatuje, že žalobkyně na výzvu správního orgánu I. stupně doložila dne 16. 9. 2024 doklady ve formě vystavených faktur, soupiska vydaných faktur, výpis z bankovního účtu, příjmové pokladní doklady a přehled zaplaceného pojistného na pojistné na sociální zabezpečení za období březen – červenec 2024. Jelikož oprávnění k pobytu žalobkyně skončilo dne 31. 3. 2024, většina dokladů prokazovala příjem žalobkyně v době, kdy již na území ČR nebyla oprávněna pobývat a tuto podnikatelskou činnost vykonávat. Jak uvedla i žalovaná v napadeném rozhodnutí, dle judikatury správních soudů nelze uznat příjem cizince na území, který byl získán v rozporu se zákony.
39. Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 18. 3. 2021, č. j. 10 Azs 81/2020-46, zabýval případem žadatele, jehož příjem z podnikatelské činnosti nebyl při posouzení jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu zohledněn, neboť tento získal během pobytu na území bez oprávnění k pobytu. V daném případě platnost dlouhodobého víza cizince za účelem strpění pobytu na území skončila z důvodu jeho vycestování z území ČR. Zároveň v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem bylo zohledněno, že řízení o žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu trvalo sedm let, když žadatel namítal, že nepřiměřená délka řízení způsobila, že přišel o oprávnění k pobytu, a musel tudíž na území získávat příjem v rozporu se zákonem, bez oprávnění k pobytu. Nejvyšší správní soud shledal, že příjmy žadatel nabyt nelegálně, neboť nebyl držitelem žádného pobytového oprávnění, přičemž konstatoval, že jde tato skutečnost k jeho tíži. Nejvyšší správní soud zároveň konstatoval, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

ačkoli správní řízení v této věci bylo velmi dlouhé, znamenalo by přijetí těchto příjmů ve své podstatě „legalizaci“ nezákonného výkonu zaměstnání či podnikání na území ČR. Nejvyšší správní soud zároveň podotkl, že žadatel ani netvrdil konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit příčinný vztah mezi délkou správního řízení a ztrátou oprávnění, které by mu umožňovalo vykonávat na území ČR legální podnikatelskou činnost. Nepřiměřená délka řízení tudíž v daném případě nemohla opodstatnit rozhodování správního orgánu podle skutkového a právního stavu ke dni podání žádosti. Judikatura správních soudů i v jiných případech dovodila, že příjem získaný v rozporu s právními předpisy není možné považovat za příjem prokazující dostatečné finanční prostředky ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 1 Azs 247/2018-41, body 28 a 29, či ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, bod 11).

40. Soud s ohledem na výše uvedený rozsudek uvádí, že žalobkyně též neuvádí skutečnosti, které by jí ještě v průběhu platnosti zaměstnanecké karty bránily v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (žalobkyně pobývala na území po dobu delší než 5 let a byla držitelkou platného povolení k dlouhodobému pobytu). Soud tudíž v posuzovaném případě neshledal skutečnosti, které by odůvodňovaly odlišné hodnocení situace žalobkyně. Soud neshledal, že by řízení o její žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu bylo vedeno nepřiměřeně dlouho. Žalobkyně požádala o vydání povolení k trvalému pobytu dne 29. 2. 2024, přičemž byla výzvou ze dne 3. 4. 2024 a následně ze dne 1. 7. 2024 vyzvána k odstranění vad své žádosti. Soud dodává, že žalobkyně již ke dni podání žádosti doložila doklad o příjmu ve výši, který neprokazoval dostatečný úhrnný měsíční příjem, nelze tudíž tvrdit, že by žalobkyně byla postupem správních orgánů v tomto řízení jakkoli zkrácena na svých právech.
41. Žalobkyně dále nesouhlasila s hodnocením žalované, která nepřijala doklady předložené žalobkyní k prokázání jejího úhrnného měsíčního příjmu, neboť konstatovala, že faktury a výpisy z účtu nelze považovat za důkaz o pravidelném příjmu. Soud však neshledal důvod pro hodnocení otázky, zda lze obecně faktury a výpisy z účtu přijmout k prokázání úhrnného měsíčního příjmu, neboť v posuzovaném příjmu by ani kladný závěr nevedl k přijetí těchto dokladů s ohledem na nabytí těchto příjmů nelegálně během pobytu na území ČR bez oprávnění k pobytu. Posuzování námitek, zda lze obecně faktury a výpisy z účtu přijmout k prokázání úhrnného měsíčního příjmu, je nadbytečné.
42. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že žalovaná postupovala v rozporu se zásadou vyšetřovací definovanou v § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgány přihlédly v rámci řízení ke všem skutečnostem, které vyšly najevo. Žádost žalobkyně zamítly z důvodu, že tato neprokázala úhrnný měsíční příjem v dostatečné výši, neboť příjem nabyta na území nelegálně, když nebyla držitelkou žádného oprávnění k pobytu. Správní orgány hodnotily tvrzení žalobkyně, neshledaly však důvod pro odchýlení se od svého závěru, že žalobkyně na území ČR pobývá bez oprávnění k pobytu ode dne 1. 4. 2024. Žalobkyně neuvádí, jaké skutečnosti měly správní orgány zohlednit, a z žalobních námitek vyplývá, že spíš nesouhlasí s hodnocením zjištěných skutečností správními orgány.
43. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že žalovaná spojila otázku ochrany veřejného zájmu s přiměřeností rozhodnutí, odkazujíc na zákon č. 175/2022 Sb. a zahraničně-politický zájem ČR ohledně státních příslušníků Ruska a Běloruska. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani napadeného rozhodnutí nic podobného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

nevyplývá. Žádost žalobkyně byla zamítnuta z důvodu, že tato neprokázala jednu z podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu – úhrnný měsíční příjem ve výši stanovené zákonem.

44. Soud zároveň neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že se žalovaná nedostatečně zabývala přiměřeností rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců neukládá správnímu orgánu hodnotit přiměřenost zásahu zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Za takové situace je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze za situace, když účastník řízení uvádí konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace, přičemž je povinen tyto skutečnosti náležitě doložit (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 1. 2020, č. j. 30 A 185/2018-44 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2020, č. j. 3 A 202/2019-57). Žalobkyně však nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života neuvedla a nedokládala. Neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by vybočovaly z běžného obecného rámce, a které by měly správní orgány hodnotit. Soud tudíž neshledal pochybení v postupu správních orgánů, neboť žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly podrobnější hodnocení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého či rodinného života.
45. Žalobkyně ve svém odvolání pouze tvrdila, že je tvrdým odpůrcem ruského režimu a že je z důvodu dlouhodobého pobytu na území Evropské unie v případě návratu ohrožena ze strany ruských státních orgánů, přičemž by mohla být při svém návratu podrobena výslechu a psychickému nátlaku ze strany bezpečnostních složek, které poté perzekuuji i rodiny navrátilců. Napadené rozhodnutí svědčí o tom, že žalovaná toto tvrzení žalobkyně hodnotila ve vztahu k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života žalobkyně, přičemž neshledala, že by se jednalo o takové skutečnosti, které by vybočovaly z běžného obecného rámce a standardní situace, přičemž tato svá tvrzení žalobkyně nijak nedoložila. Soud má za to, že se žalovaná mohla tímto tvrzením žalobkyně zabývat podrobněji, se závěrem žalované však zároveň souhlasí, neboť tvrzení žalobkyně o tom, že je tvrdým odpůrcem ruského režimu a obává se návratu z důvodu kontrol, zůstalo ve zcela obecné rovině a žalobkyně tato svá tvrzení ničím nedoložila. Zároveň případné obavy z návratu žalobkyně do země původu z důvodu, že je tvrdým odpůrcem ruského režimu a obává se tudíž kontrol při návratu, jsou spíše důvody, kterými by se správní orgány mohly zabývat v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, nejsou však bez dalšího předmětem řízení o udělení povolení k trvalému pobytu.
46. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.